

Oraşul

Emilia Plugaru

Prin geamuri prăfuite
Pătrunde de afară
Lumina şi căldura.
În suflet se strecoară

O nostalgie blândă,
Un dor nepreţuit
De firul cel de iarbă
Ce-n glie a-ncolţit.

Depart, în pădurea
Copilăriei mele
M-aşteaptă cu răbdare
Un pâlcc de vioarele.

Culoarea lor albastră
Mă cheamă, dar un gând
Îmi zice să mă-astâmpăr,
E drumul greu, e frânt...

Şi-atunci printre betoane
Pădurea mă găseşte,
Cu ochi de viorică
În lacrimi mă priveşte.

Mă-îndeamnă să las totul,
Să las această casă
Cu geamuri prăfuite,
Oraşul nu mă lasă.

M-a încleştat în gheare
Şi an de an mă ţine,
Iar primăvara trece,
Iar primăvara vine...

Nimic nu-mi mai rămâne,
Şterg geamul prăfuit
Şi văd printre betoane
Un mugure plesnit...